

Vincze Ferenc

Tájkép emberekkel

Tamásnak

Két férfi ballag kifele az erdőből.

Ott, ahol véget ér az árnyék és már nem törik meg a fény a lombkoronák függönyhálóján, tágas mező bomlik szanaszét, egészen a közeli hegycsúcso-kig. Félkörívben kanyarodik az ösvény, jobbról kerüli a dombot, majd könnye-dén ereszkedni kezd, hogy később újra felkaptasson a következő emelkedőre. Odafönt, az erdő fölött sas köröz, táguló körökben vitorlázik.

Távolabb, egy domb védett hajlatában facölöpökkel körülkerített esztena, sarkában megdőlt oldalú viskó. Kutya ugrik elő, több kilométerről érzi az ide-gent, izgatottan ugrál, ugatása messze hangzik, nyújtottan tekereg csaholása a végtelen mező fölött. Fülledt, párás a reggeli levegő, szinte láthatóan öleli körül a magányosan ég felé meredő, kiszáradt fát. Ágai csupasz karokként nyúlnak a magasba, mintha régi, kihalt istenekhez fohászkodna – némán, reménykedően.

A látóhatár felső peremén hegycsúc uralja a vidéket. Taraján reggelente bukdácsolva tör át a fény, s utolsó kiszögelléséről dobbantva veti a mélybe ma-gát. Hatalma töretlen, s miközben istenek bukznak alá vagy törnek az ég felé, rendületlen vigyázza a dombok és erdők, mezők és kaszálók, legelők és szán-tók változatosságát. Kasza nem pendül, eke sem kap itt a földbe, csupán cigá-jajuhok erős és kitartó állkapcsa hersegteti nap mint nap a sárgászöld füvet.

Megállnak. Keskeny füst tekergőzik fölfelé, egyre tovább kapaszkodva a pá-rás légbe, és visszaindulnak.

Egy kő nyújtózó árnyékában döglött cickány sötétlik, nyelve kilóg, lábujjai meredten állnak szerteszét, farkát behúzza hever saját végtelenségében. Mel-lette tyúkgomba, egy, kettő, három, egész falkányi, mint hőségben nyelvüket lógató, nyáját őrző komondorok terpeszkednek az árnyékban, kalapjukon még meg-megcsillan a harmat lassan száradó csöppje. A domb alján, alig hallhatón, csermely locsog, értetlenül folynak ki szájából a hangok, hogy aztán eltekered-jenek alá, messze, talán az esztena felé.

A teraszos domboldalban gödrök mélyülnek magukban, öblös szájuk feketén ásít bele az egyre erősödő fénybe, miközben a nyílások előtti por-hanyós föld titokzatos nyomokat rejteget. Szinte csönd van, szél lengedez, meg-megszakítva hozza a távoli komondor egyre érdektelenebb kaffogásait, megfáradt az eb, már csak megszokásból csahol, jelezve, a taréj alatt lassan helyreáll a rend.

A sas még mindig köröz, talán pocokra, ürgére les, lenge fuvallaton vitorlá-zik tovább, egyre inkább a mező fölé. Az ösvény visszapaszkodik a dombra, s óvatosan megkerüli, balról közelíti a tört fényű erdőalját, hol eltűnik egy tölgy mögött. Ott marad minden, a régi istenekhez fohászkodó fa, a halkuló csaho-lás, a megcsillanó csermely s a döglött cickány a kő alatt.

Két férfi ballag befelé az erdőbe.